

trong người nóng hừng hực, thần trí lơ lửng mơ hồ. Chẳng biết tình trạng ấy kéo dài bao lâu? Chỉ biết rằng trong cơn nửa mê nửa tỉnh, có người đã cho nàng uống thuốc nhiều lần. Và hôm ấy nàng tỉnh giấc nghe trong mình thơ thối dễ chịu. Tiếng sóng vỗ, tiếng chim kêu, tiếng gió lộng qua màn trúc, tạo thành khúc nhạc rộn rã vui tai.

Lyly mở mắt ra... Mọi vật quanh nàng vẫn như lần hồi tỉnh trước. Cái giường, cái bàn, cái ghế... khung cảnh trong nhà thật tĩnh.

Lyly có cảm tưởng như mình lạc vào một đảo hoang, chỉ có nàng với chim và trời đất. Nàng nghe rờn rợn sợ hãi. Cái sợ của một người quen sống giữa phố xá kinh thành, ngày giờ nào cũng tiếp xúc với người và người. Bỗng dưng trở lại giữa một vùng hoang dã, bảo sao nàng chẳng run sợ âu lo? Dù sao nỗi lo sợ cũng chỉ thoáng qua, vì nàng biết chắc nơi đây có người, hay ít ra có một người tử tế với nàng, vì đã chăm sóc cho nàng trong cơn sốt mê man.

Nàng chờ đợi người ấy... Chắc chắn người ấy sẽ tới thăm sức khỏe nàng, chắc chắn người ấy sẽ hoan hỉ vì sinh lực nàng đã hồi phục. Chắc chắn người ấy...

Quả thật con người Lyly chờ đợi đã đến! Lyly nghe tiếng bước chân xào xạc bên ngoài, mà in hình như tiếng bước chân của đôi ba người. Nàng mừng rỡ đứng lên khỏi giường nhưng chưa kịp bước đi, bức màn trúc đã được vén ra. Hai người đàn ông xuất hiện... Một người mặc quân phục màu cỏ úa, một người mặc thường phục. Và khi thấy mặt người mặc thường phục, nụ cười trên môi Lyly không còn nữa, cả đôi chân đứng cũng không vững, nàng ngã ngối xuống giường!

Hai người đàn ông sắc mặt lạnh như tiền, nhưng câu nói của họ nghe ghé lạnh hơn:

- Bữa nay cô không còn nóng sốt mê man. Cô hãy nghe cho rõ những câu hỏi của tôi và hãy thành thật trả lời, nếu cô không muốn bị hành hạ tra khảo.

Đó là câu nói của người mặc quân phục mà Lyly không rõ là nhân vật nào? Chỉ có điều ông ta nói tiếng Việt nghe lơ lớ, y như là người Tàu sống ở Chợ Lớn thuở trước. Lyly nghĩ rằng ông ta là người Tàu từng sinh sống ở Việt Nam.

- Cô đã may mắn không chết vì lưỡi dao của tôi. Tôi cho cô một con đường sống. Nếu cô chịu khai thật những điều chúng tôi muốn biết.

Đó là câu nói của người mặc thường phục, người mà Lyly vừa thấy mặt toàn thân bủn rủn sợ hãi, chỉ vì ông ta đã từng phóng dao muốn giết nàng. Ông ta chính là lão Hồ Rừng, trong đoàn xiệc Hà Nội.

Tâm trạng của Lyly thật lạ lùng! Vì nàng trông đợi một người tốt lòng đã chăm sóc nàng trong cơn bệnh, lại gặp người đã từng muốn giết mình, nên nàng chơi với sợ hãi phút đầu.

Đến khi nghe hai câu nói đầy hăm dọa của hai người nọ, bản tính can trường của nàng trở lại. Nàng ngồi yên trên giường, đưa mắt nhìn họ, nói thật trầm tĩnh:

- Mấy ông cứ hỏi. Câu nào tôi trả lời được, tôi sẽ thành thật đáp. Điều nào tôi không biết, dĩ nhiên tôi không thể nói. Các ông không cần phải hăm dọa tôi. Tôi đã bị ông giết hụt một lần rồi. Bây giờ nếu bị ông giết lần thứ hai, thì ví bằng lần trước tôi không được cứu sống. Vậy đối với tôi cái sống cái chết không đáng quan tâm nữa! Có một điều tôi muốn biết là lý do gì ông muốn giết tôi?

Không tưởng tượng là nàng dám nói một câu cứng cỏi gan lì như vậy, hai tên đàn ông cụt hứng ra mặt. Lão Hồ Rừng không dần được nổi bực tức, cau mày nói:

- Cô chờ nghe câu hỏi của chúng tôi, tự nhiên sẽ biết lý do gì tôi muốn giết cô.

- Vậy các ông cứ hỏi đi.

- Cô tên họ gì?

- Tôi tên Trần Linh Lan, ông đã biết rồi cơ mà?

- Đương nhiên là tôi biết cô tên Linh Lan. Nhưng đó là một tên giả mạo. Tên thật của cô là gì?

- Nếu tôi nói tên thật tôi là Tuyết Lan, ông có tin không?

- Dĩ nhiên là ta không thể nào tin cô dễ dàng.

- Nếu thế thì tốt hơn ông đừng hỏi tên tôi, vì dù tôi có khai thật hay khai giả, ông cũng không tin.

Người mặc quân phục vụt xen vào nói với lão Hồ Rừng một tràng tiếng Tàu. Lyly không hiểu tiếng Tàu, nhưng cũng đoán biết tên họ ông Hồ Rừng đừng cãi cọ lời thôi với nàng vụ tên họ. Bởi thế lão ta nói:

- Thôi được, tôi không cần biết tên họ của cô thật hay giả. Cô nằm vùng trong đoàn xiệc của chúng tôi với ý đồ gì? Cô hoạt động cho ai?

- Tôi không nằm vùng trong đoàn xiệc của ông. Tôi cố ý kiếm chút đỉnh tiền. Sau chuyến đi Cam Ranh trở về, tôi sẽ về nhà tôi ở Biên Hòa. Còn ông hỏi tôi hoạt động cho ai thì câu này tôi không thể trả lời. Vì tôi không hiểu rõ ý ông.

Người mặc quân phục vụt thò tay trong túi áo hai món đồ vật quăng trước mặt Lyly, gằn giọng hỏi:

- Có phải của cô không?

Chính là quyển sổ tay với cây son của nàng. Thấy cây son, Lyly tái mặt. Vì sau khi chụp một lô ảnh trong động thất bí mật ở Cam Ranh nàng trở về nhà thương bị tên Kovslev bắt cóc,

cây son nàng vẫn còn bỏ trong túi áo. Có lẽ trong lúc nàng mê man, bọn người này đã lục soát trong người nàng. Như thế có thể họ đã biết nó là máy ảnh nguy tạo. Mà nếu họ biết được thì nguy cho nàng, nhất là cuộn micro phim có thể họ đã lấy ra rồi.

Thấy nàng ngồi lặng thinh, hần cười nhẹ, hỏi giọng châm biếm:

- Chắc không phải là của cô?

Lyly quắc mắt nhìn hần:

- Các ông lén lấy đồ vật riêng tư của tôi, mới là điều xấu hổ. Chứ tôi có gì xấu hổ mà không dám thừa nhận đồ vật của mình?

Giả lờ trước phản ứng của nàng, hần lạnh lùng nói tiếp:

- Nếu cô đã thừa nhận hai món này là của cô, chắc cô cũng xác nhận nghề nghiệp của cô được chứ?

Lyly cúi mặt lặng thinh. Hần nói:

- Cô đừng tìm cách giấu giếm chúng tôi vô ích. Nghề của cô chúng tôi cũng đoán được rồi. Tốt hơn cô nên trả lời thành thật những câu hỏi của chúng tôi. Tôi xin lập lại lần nữa: Cô hoạt động cho ai? Nằm vùng trong đoàn xiệc Hà Nội với mưu định gì?

Lyly nghĩ nhanh trong đầu: Bọn này có lẽ thuộc phe Trung cộng và đoàn xiệc Hà Nội là nhân viên tình báo của chúng hoạt động ở Việt Nam. Hiện tại Trung cộng với phe nhóm ta tuy không là bạn, cũng không phải thù. Miễn chúng biết rõ ta không thuộc thành phần đối lập với chúng, chắc chẳng đối xử tệ với ta. Vì nghĩ như vậy nên Lyly đáp:

- Hoạt động cho ai thì hiện giờ tôi chưa thể nói với các ông biết được, vì nếu ông đoán được nghề nghiệp của tôi thì ông cũng biết rằng tôi chỉ có một con đường duy nhất là chết để giữ

bí mật. Bởi vì nếu các ông không giết tôi, thì người của tôi cũng sẽ giết tôi, nếu tôi...

Hắn ngắt lời nàng:

- Thôi được! Tạm thời tôi thông qua câu hỏi đó. Còn câu thứ hai trả lời được chứ?

Lyly đáp giọng chân thật:

- Tôi không mưu định nằm vùng trong đoàn xiệc Hà Nội để theo dõi giám sát các ông. Nhân nghe tin đoàn sẽ đi diễn ở Cam Ranh, tôi muốn vào vùng cấm địa đó nên...

Lão Hồ Rừng nói tiếp câu bỏ lửng của nàng:

- Nên cô mới thủ tiêu cháu dâu của anh vợ tôi để tìm cách gia nhập đoàn xiệc?

Lyly trầm ngâm một lúc mới đáp:

- Tôi không nghĩ người cháu dâu của ông Vàng đã chết. Nàng ấy sẽ được người của phe tôi trả về nhà trong những ngày sắp tới.

Lão Hồ Rừng cười khẩy:

- Chờ xem! Dù sao thì cô cũng đang ở trong tay chúng tôi. Nếu người cháu dâu có bề gì, chúng tôi sẽ xử đến cô cũng chưa muộn.

Tên mặc quân phục hỏi thêm:

- Mục đích của cô gia nhập đoàn xiệc để vào vùng quân sự Cam Ranh?

Lyly gật đầu. Hắn tiếp:

- C^à muốn lọt vào vùng quân sự đó để làm gì?

- Tôi... nghĩ các ông đã biết rồi.

Sở dĩ nàng trả lời như thế vì nàng định ninh bọn họ đã khám

phá sự bí mật của thối son và đã lấy ra cuộn phim nàng chụp ở Cam Ranh. Bằng nếu họ chưa hay biết gì thì nàng sẽ giấu nhem luôn. Tên nọ cũng đoán được ý nghĩ của nàng, hắn cười:

- Cô trả lời khôn lắm! Nhưng dù chúng tôi có biết mục đích của cô đến vùng quân sự Cam Ranh làm gì, chúng tôi vẫn muốn nghe chính miệng cô xác nhận.

Nhắm chừng bọn chúng đã biết rõ rồi, Lyly đành phải nói thật:

- Tôi đến để chụp ảnh.

Tên nọ cười nhẹ:

- Kể ra cô là người thức thời.

Hắn vừa nói vừa moi trong túi áo trên một cuộn phim nhỏ tí ti, vừa ngắm vừa nói:

- Cuốn phim này sẽ được chuyển về Bắc Kinh. Có thể cô được chủ tôi thưởng công nếu hình ảnh cô chụp có lợi ích. Dù sao thì hiện tại cô là tù nhân của chúng tôi. Nhưng xin cô an tâm. Cô sẽ được đối xử tử tế.

Lyly tức giận bầm gan vì bao nhiêu công lao của mình đã bị bọn này chiếm đoạt. Nàng không khốn khổ vì bị chúng giam giữ, mà khốn khổ vì công tác Chef giao tướng đã hoàn thành, không ngờ bị họ phổng tay trên.

Nàng cúi mặt giấu đôi hàng nước mắt chảy ra. Hai tên Tàu cộng êm thấm rút lui. Chúng đi được vài bước, Lyly chợt nhớ ra điều gì, gọi lớn:

- Khoan đã! Hai ông hỏi tôi quá nhiều, xin cho tôi được hỏi...

Lão Hồ Rừng đưa mắt nhìn người mặc quân phục với cái nhìn ngăm bảo: "Chúng ta đi thôi." Nhưng người mặc quân phục không theo ý ông ta, quay mặt về phía Lyly, giọng nói có

phần để chịu:

- Cô muốn hỏi gì?
- Tôi muốn biết nơi đây là đâu?
- Hoàng Sa đảo!
- Ông bảo sao? Đảo Hoàng Sa?

Thấy nàng thất sắc khi nghe tên Hoàng Sa, hắn cười nhỏ:

- Không có việc gì khiến cô phải kinh tâm. Vùng này tuy không có dân cư, nhưng nơi đây có quân đội Trung Hoa của chúng tôi đóng binh. Và ngôi nhà cô tạm trú này nằm trên đồi đá, phong cảnh tuyệt vời. Cô ở đây dưỡng bệnh thật tốt.

Lyly không để tâm nghe hắn nói, trong lòng dâng lên nỗi oán hận khi nhớ lại vùng đất này thuộc miền Nam Việt Nam. Thời đệ nhị Cộng hòa, Trung cộng đưa quân đánh chiếm. Bọn cộng sản Việt Nam thừa ấy ve vuốt đàn anh của chúng, không hó hé chống đối một lời. Giờ thì chúng với Trung cộng gây chiến hục hặc nhau, mới lại nhả đòi Hoàng Sa đảo và Trường Sa đảo. Dĩ nhiên bọn Trung cộng sợ gì chúng mà hoàn trả lại cho Việt Nam? Càng nghĩ trong lòng Lyly càng bức tức bọn cộng Việt Nam hung ác với dân mình, mà lại làm con rùa rút cổ với ngoại bang. Vậy mà lão tặc Hồ Chí Minh lúc nào cũng huênh hoang kêu gọi dân chúng chống đối ngoại bang. Vùng Cam Ranh hiện nay hoàn toàn thuộc Nga. Bọn Cộng Việt Nam kể như đã mất phần đất Cam Ranh, vậy mà không cảm thấy tội lỗi chi hết. Thật khôi hài!

- Cô còn điều gì muốn hỏi nữa không?

Câu hỏi của người mặc quân phục ngắt dòng tư tưởng cảm hờn của Lyly. Nàng ảm ở một lúc mới nói:

- Tôi còn muốn biết tôi sống ở đây ra sao? Tôi không có y phục thay đổi. Tôi... ở một mình trong nhà này hay...

- Chúng tôi có đặt một nữ quân nhân ở đây với cô. Cô sẽ có những thứ cần dùng sống tạm trong căn cứ này. Bao giờ có quyết định của Bắc Kinh về cô, chúng tôi sẽ cho cô biết số phận cô ra sao.

Hắn nói xong câu ấy thì cùng lão Hồ Rừng đi thẳng. Lyly ngả dài xuống giường, nước mắt rơi rơi...

Đang khi Lyly bị giam lỏng ở Hoàng Sa đảo thì rừng chiến khu và trụ sở CPQ ở Hoa Thịnh Đốn có lắm người điên đảo lo âu. Trụ Cờ Vàng lúc nào sắc mặt cũng dầu dàu, lại hay cau có quạu quọ bất thường. Tuyết Vân khóc lu bù. Một phần khóc vì thương nhớ bạn, một phần phải chịu đựng những cái giận vô cớ của Chef.

Sáng hôm ấy đang ôm mặt rầu rĩ nơi bàn viết ở văn phòng, Tuyết Vân thấy người phát thư gõ cửa đi vào. Thường nếu có người phát thư đến thỉnh linh như vậy là có những thư tốc hành hoặc điện tín. Lyly sau mỗi lần công tác trở về hay đánh điện tín báo tin vui, nên mấy tháng qua ngày nào Tuyết Vân cũng chờ tin bạn.

Bởi thế mà khi thấy người phát thư, Tuyết Vân mừng rỡ suýt ngất khi nhận điện tín, vội vàng tặng ngay cho anh ta tờ giấy năm Mỹ kim. Rồi nàng tông cửa chạy vào văn phòng Chef, lấp bắp nói:

- Chef! Chef! Lyly! ... Điện tín Lyly gửi từ Thái Lan!

Trụ Cờ Vàng đang ngồi ngả người trên ghế trầm ngâm, nghe Tuyết Vân nói mấy lời, đứng phắt dậy chạy tới chụp tờ điện tín trên tay nàng, xé bung bì thư ra. Mấy giòng chữ mặt mã nhảy múa trước mắt ông. Ông đổ quạu máng Tuyết Vân:

- Tại sao không chuyển chữ thường trình tôi, lại để mặt mã? Có cô một bên để làm gì chứ? Chẳng lẽ tôi lại phải chuyển ra chữ thường cho cô đọc à?

Tuyết Vân cụt hứng xách bức điện tín đi ra, dáng điệu bơ phờ. Năm phút sau nàng trở vô phòng Chef, khóc òa lên. Trạ Cờ Vàng cau mày chụp tờ giấy trên tay nàng, chính là bức điện tín mặt mã mà nàng đã chuyển chữ thường:

“Ba tháng qua, quân Phục Quốc tìm khắp lãnh thổ Việt Nam vẫn không tìm ra tung tích LL12. Nàng mất tích ở Cam Ranh nhưng người của phe ta dò la tin tức biết rằng không do Sô-Viết, mà có thể là do Trung cộng hoặc các quốc gia liên hệ đến vùng Thái Bình Dương. CIA có thể tìm nguyên nhân. Mặt khác tôi vẫn cử người tiếp tục dò xét khắp nơi. Có tin gì sẽ báo cáo anh. Thân chào. Phong (Chiến khu).”

“Phong, lãnh tụ Chiến khu đích thân viết thư cho ta, chứng tỏ rằng người ấy lo lắng cho LL12 thật đặc biệt. Mà một khi người ấy đích thân lo, chắc sẽ tìm ra tung tích của nữ nhân viên của ta! Lạ thật! Sao lại có dính líu đến bọn Trung cộng? Nếu không phải Trung cộng thì có thể Nhật, Đài Loan, Nam Hàn, Bắc Hàn, Phi Luật Tân, Thái Lan... Thôi, thôi, việc này chỉ cần nhờ CIA điều tra là mau chóng nhất! Dù sao, ngoại trừ bọn Nga và cộng sản Việt Nam, kỳ dư Lyly lọt vào tay các quốc gia khác thì ta không có gì phải lo. Nếu do bọn Trung cộng ta càng mừng, vì LL12 đã biết công tác ta sẽ giao khi nàng từ Saigon trở ra là Bắc Kinh. Với mưu trí xảo diệu của nàng có khi thừa dịp đang ở trong đất họ, nàng đã bắt tay vào công việc ta giao ở Bắc Kinh rồi không chừng. Ôi, thật đáng mừng.”

Ý nghĩ lạc quan vang lên trong đầu khiến ông hoan hỉ cười to, âm thanh rung rinh cửa kính. Tuyết Vân mắt còn ngấn lệ ngơ ngác nhìn Chef, hỏi giọng hơi quạu:

- Sao lại cười? Bộ chưa tìm ra tung tích Lyly vui lắm sao Chef cười?

Trạ Cờ Vàng vừa cười vừa nói:

- Tôi đang vui khi nghĩ LL12 lọt vào tay Trung cộng. Trời ơi, thật có những việc không muốn mà được! Cô bảo tôi không vui sao chứ? Phần cô mau mau điện thoại xin rendez-vous với Giám đốc CIA cho tôi ngay hôm nay. Nhanh lên, và đừng khóc nữa! Tối nay tôi đãi cô ăn... hamburger!

Tuyết Vân nguyệt Chef, bỏ đi ra cửa, lăm nhăm nói một mình:

- Ông già này điên rồi! Lyly bị Trung cộng bắt mà ông ăn mừng! Chắc ông điên thật rồi!